

آنچه در این ستون می‌خوانید، دیدگاه‌های رسانه‌های خارجی است که صرفاً جهت اطلاع‌رسانی منتشر می‌شود و این دیدگاه‌ها موضع روزنامه «هم‌میهن» نیست.

السودانی و روابط عراق با آمریکا

عملکرد محمدشیاع السودانی، نخست‌وزیر عراق در دوره اول، برخلاف انتظار عراقی‌های ناراضی بود و مورد توجه و استقبال قرار گرفته است؛ به‌خصوص در میان رأی‌دهندگان عرب سنی که فوج فوج در روز انتخابات پای صندوق آمدند. به نظر می‌رسد این در کنار مشارکت شیعیان که طبق گزارش‌ها بی‌رمق بوده است، به او کمک کرد. در نظرسنجی‌های پیش از انتخابات، ۵۸ درصد اعراب شیعه و سنی اعتماد خود را به سودانی اعلام کردند. این بیش از باقی نامزدها بود. مقتدی صدر، ۶۲ درصد داشت اما تصمیم گرفت در انتخابات شرکت نکند. اعراب سنی به دولت سودانی هم امتیازات نسبتاً بالایی در ارائه خدمات دادند؛ اما واضح‌ترین دستاورد او، پروژه‌های زیرساختی در بغداد بود. طبق نظرسنجی‌ها، دولت او پیش از هر چیز ساخت «جاده و ساختمان» شناخته می‌شود. عراق در دوره سودانی، موقعیت منطقه‌ای خود را هم بهبود بخشید. بعد از قول همکاری او به آنکارا جهت کنارزدن برخی عناصر ب‌ک‌ک، بغداد خط‌لوله نفتی بین کردستان و ترکیه را که مدت‌ها غیرفعال بود، بازگشایی کرد و قرارداد همکاری بی‌سابقه‌ای در حوزه آب با آنکارا امضا کرد. او استقلال انرژی کشور از ایران را هم بالا برد و روابط با همسایگان عرب و نیز واشنگتن را نیز ارتقا داد، از جمله با حضور در مراسم آتش‌بس غزه در شرم‌الشیخ. با این حال، منتقدانش اشاره می‌کنند که او کار چندانی برای مقابله با فساد نکرد و به جای آن نظام محاصره، تقسیم غنائم

سیاسی و اقتصادی بر اساس مذهب به جای شایستگی را تقویت کرد. از نظر آن‌ها، اقدام بدتر او، رسمیت‌بخشی به «شرکت مهندسی عمومی» و قرارداد بستن با او بود که ۲/۶ میلیارد دلار در سال به او می‌دهد. این شرکت، توسط شبه‌نظامیانی اداره می‌شود که ایالات متحده آن‌ها را در فهرست تروریستی قرار داده است. برخی گزارش‌ها نیز می‌گویند او برای تأمین بودجه در بغداد، بودجه دیگر مناطق را به شدت کاهش داد و راهش برای کاهش نرخ بیکاری که در عراق مدام بالا بوده است، شامل استخدام حدود یک میلیون کارمند جدید برای دولت بوده است و در نتیجه هزینه‌کردی فزاینده بودجه. منتقدان او همچنین بابت تصویب قانونی که سن قانونی ازدواج را تا ۹ سال پایین می‌آورد، او را به شدت سرزنش کردند. در سال ۲۰۲۲، زمانی که سودانی بر مسند نشست و نیز به‌خصوص پس از شروع جنگ غزه در سال ۲۰۲۳، حشد الشعبی مرتباً به سمت اسرائیل و نیز نیروهای ایالات متحده در عراق و سوریه پهادمی فرستاد. سودانی تحت فشار واشنگتن و تهدید مستقیم اسرائیل، آن‌ها را متقاعد کرد این حملات را متوقف کنند و در نتیجه عراق را بیرون از جنگ بین «محور مقاومت» ایران و اسرائیل نگه داشت؛ علاوه بر این، برخلاف میل شرکایش در چارچوب همکاری، او با خواست محلی برای اخراج نیروهای ایالات متحده مخالفت کرد و به جایش مسیری تدریجی را برگزید. تصمیمات او، حُسن‌نیتی در واشنگتن برای او ایجاد کرد، وضعیت امنیتی را بهبود بخشید و ثبات آفرینی کرد. شرکت‌های آمریکایی بیشتری هم در عراق سرمایه‌گذاری کردند. به‌رغم عملکرد چشمگیر او در انتخابات، سودانی احتمالاً برای اینکه بتواند ائتلافی کافی برای تضمین دوره دوم نخست‌وزیری اش بسازد، با سختی‌های بسیاری مواجه خواهد بود. بلوک «چارچوب هماهنگی» مورد حمایت ایران، در سال ۲۰۲۱ از او حمایت کرد اما حالا از آن حمایت‌پشیمان است و دوباره از او حمایت نخواهد کرد. این مانعی بزرگ بر سر راهش خواهد بود، چرا که بخش بزرگی از پارلمان جدید در اختیار آن‌ها خواهد بود، از جمله حدود ۱۰ درصد از کرسی‌ها، در اختیار گروه‌های نزدیک به شبه‌نظامیانی است که ایالات متحده آن‌ها را تروریستی می‌خواند. سه سال گذشته، نسبتاً برای عراق و رابطه‌اش با ایالات متحده، سال‌های خوبی بوده‌اند. سودانی البته اغلب دغدغه شرکایش در ائتلاف را که مورد حمایت ایران بودند، داشت اما بعضی از رفتارهای مشکل‌ساز آن‌ها را نیز تعدیل کرد و روابط با واشنگتن را نیز بهبود بخشید. اگر چارچوب هماهنگی اراده خود را در فرایند تشکیل دولت تحمیل کند و بغداد را دوباره به سمت تهران بکشانند، روابط به همان روزهای بد دوره اول ترامپ باز خواهد گشت؛ زمانی که عراق رسماً صحنه نبرد بین ایران و ایالات متحده بود و شرکت‌های آمریکایی نمی‌خواستند کاری در این کشور داشته باشند.

عکس: Gettyimages

معامله بر سر خاورمیانه اولویت‌ها و ملاحظات مذاکرات بن‌سلمان و ترامپ در کاخ سفید

دفاعی، توافق‌هایی را در جریان سفر ولیعهد، شاهزاده محمد بن سلمان به واشنگتن امضا کرده‌اند. کاخ سفید افزود دو کشور یک «بیانیه مشترک» درباره انرژی هسته‌ای با کاربردهای غیرنظامی تصویب کرده‌اند، «که به موجب آن چارچوب حقوقی برای همکاری به ارزش میلیارد‌ها دلار طی چند دهه آینده ایجاد می‌شود» و «این همکاری مطابق با قواعد معاهده منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای صورت می‌گیرد.» همچنین کاخ سفید اشاره کرد که رئیس‌جمهور آمریکا، دونالد ترامپ، «با توافقی برای فروش سلاح‌ها که شامل جنگنده‌های اف-۳۵ می‌شود» موافقت کرده است. اف-۳۵ جنگنده‌ای آمریکایی با فناوری پیشرفته است که پیشرفته‌ترین جنگنده جهان محسوب می‌شود. رئیس‌جمهور دونالد ترامپ در کاخ سفید از ولیعهد عربستان سعودی استقبال کرد؛ این نخستین سفر او از

گفت، رئیس‌جمهور آمریکا و ولیعهد سعودی «توافق‌نامه دفاعی راهبردی آمریکا-عربستان را امضا کردند؛ توافق‌نامه‌ای تاریخی که شرکات دفاعی ما را که بیش از ۸۰ سال قدمت دارد تقویت کرده و بازدارندگی را در سراسر خاورمیانه افزایش می‌دهد.» این بیانیه افزود که ترامپ «با فروش یک بسته بزرگ دفاعی موافقت کرده است؛ که شامل تحویل جنگنده‌های اف-۳۵ در آینده، در چارچوب توافق‌نامه‌ای برای خرید حدود ۳۰۰ تانک آمریکایی توسط عربستان می‌شود.»

ترامپ در محوطه جنوبی کاخ سفید از ولیعهد و نخست‌وزیر عربستان، محمد بن سلمان، استقبال کرد. این نخستین سفر او به ایالات متحده از سال ۲۰۱۸، یعنی پس از قتل روزنامه‌نگار جمال خاشقجی بود. پیش‌تر در روز سه‌شنبه، کاخ سفید اعلام کرد که ایالات متحده و عربستان سعودی در حوزه‌های انرژی هسته‌ای با کاربردهای غیرنظامی و

گروه بین‌الملل: رئیس‌جمهور آمریکا، دونالد ترامپ، اعلام کرد تصمیم گرفته است عربستان سعودی را «متحد اصلی غیر عضو ناتو» طبقه‌بندی کند و گفت واشنگتن با ریاض یک توافق دفاعی راهبردی امضا کرده است که کاخ سفید آن را تاریخی توصیف کرده است.

در جریان پذیرایی از ولیعهد عربستان، شاهزاده محمد بن‌سلمان، در یک ضیافت شام در کاخ سفید، ترامپ گفت: «ما همکاری نظامی خود را به سطحی بالاتر ارتقا می‌دهیم، با اینکه عربستان سعودی را رسماً به‌عنوان متحد اصلی غیرعضو ناتو معرفی می‌کنیم؛ این موضوع برای آن‌ها بسیار مهم است.»

به گزارش الجزیره، ایالات متحده این طبقه‌بندی را به متحدان نزدیک خارج از ناتو اعطا می‌کند؛ کشورهایی که با ارتش آمریکا روابط کاری راهبردی دارند. کاخ سفید در بیانیه‌ای

مقیاس ویرانی در غزه، بازگشت عربستان سعودی به توافقات را از نظر سیاسی و دیپلماتیک با مشکل مواجه کرده است، به‌طوری‌که ریاض حالا اصرار دارد هرگونه عادی‌سازی روابط منوط به تعهد اسرائیل به «مسیری معتبر و برگشت‌ناپذیر به سوی تشکیل کشور فلسطین در آینده» است

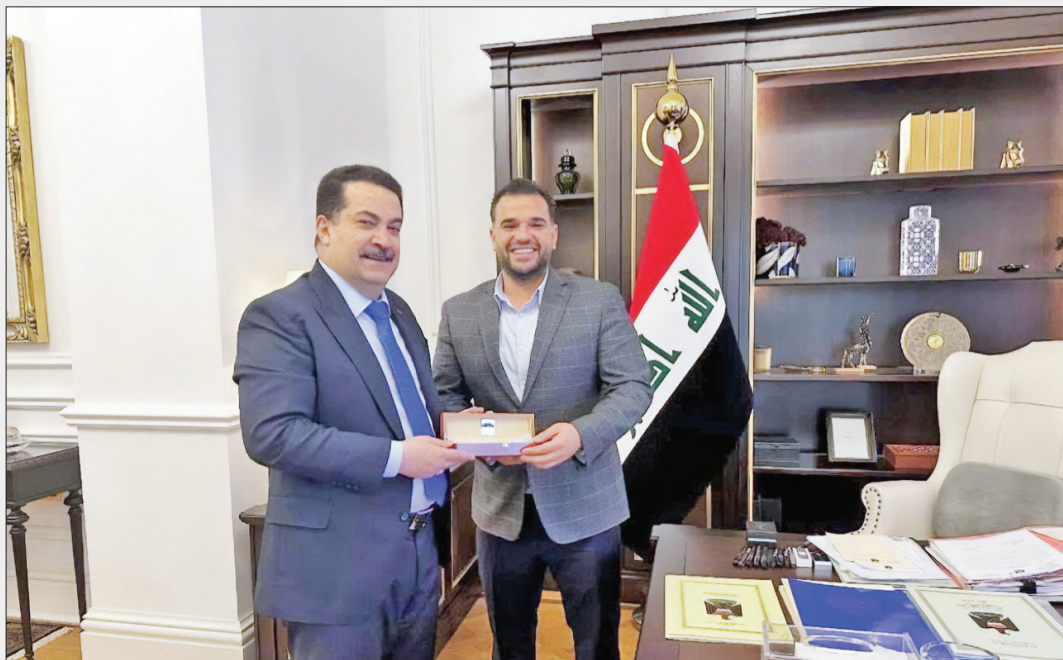
بابی گوش

تحلیل مسائل ژئوپلیتیک

آمریکایی‌هایی که در یک دهه گذشته عراق را دنبال نمی‌کرده‌اند، شاید غافلگیر شوند اگر بدانند این کشور همین تازگی انتخاباتی برگزار کرد، نسبتاً آزاد، منصفانه و مسالمت‌آمیز، روز ۱۱ نوامبر [۲۰ آبان]، حدود ۷ هزار و ۷۵۰ نامزد برای ۳۲۹ کرسی پارلمان به رقابتی پرداختند که در مقایسه با شرایط نگران‌کننده منطقه، با آرامش قابل توجهی پیش رفت. هیچ خشونت عمده‌ای در کار نبود و اتهام تقلب نیز نسبتاً اندک بود. به‌رغم پیش‌بینی‌هایی که می‌گفتند مشارکت به شکلی تاریخی کم خواهد بود، مشارکت به ۵۶ درصد رسید، قابل مقایسه با بسیاری از انتخابات ریاست‌جمهوری آمریکا در یک قرن گذشته.

عراق مدت‌ها نمونه همه ایرادات سیاست خارجی ایالات متحده بود، اما حالا تاب‌آوری دموکراتیکی نشان داده، بیشتر از آنچه منتقدانش حاضرند بپذیرند، با کمی اغماض، حتی می‌شود آن را نزدیک‌ترین چیز به یک دولت عربی باثبات، آرام و واقعاً دموکراتیک دید. ۲۲ سال بعد از سقوط صدام حسین، ارزشش را دارد که توجه کنیم: عراق همچنان برپاست، همچنان رأی می‌دهد و همچنان تلاش می‌کند، اما این به کنار، آنچه پس از این رخ می‌دهد اصلاً معلوم نیست. به نظر می‌رسد، بلوک «بازسازی و توسعه»، بلوک نخست‌وزیر محمدشیاع السودانی، بیشترین کرسی را در انتخابات کسب کرده، اما نه به اندازه‌ای که بتواند خودش به‌تنهایی دولت تشکیل دهد. در شرایطی که هیچ‌برنده آشکاری از انتخابات بیرون نیامده، ممکن است ماه‌ها به‌دست‌ان سیاسی طول بکشد تا چندتا از فهرست‌های برنده در پارلمان، ائتلافی بسازند که به اندازه کافی بزرگ باشد و بتواند دولت تشکیل دهند. دفعه پیش، نزدیک به یک سال طول کشید تا این فرایند طی شود. یک خبر غافلگیرکننده دیگر نیز هست: هر کس دولت بعدی را تشکیل دهد، چه سودانی باشد، چه رقیبی از «چارچوب هماهنگی» و چه نامزدی حاصل مصالحه، آن فرد به احتمال قریب به یقین، بیشتر شنونده خواسته‌های ایالات متحده خواهد بود تا ایران. فرایند تشکیل دولت عراق، به لحاظ سنتی عمیقاً

صحنه سیاسی پس از انتخابات عراق می‌تواند نقطه عطفی در سیاست خاورمیانه‌ای آمریکا شود

فرصت واشنگتن در بغداد